

ДЛЯ ЛІЗ, КОТРА ПРИЙНЯЛА МАЛУ НЕЧУПАРУ Й ПОЛЮБИЛА її

Мене звати Джонні Вебб, і я робот. Минулого літа мое серце зупинилося на три з половиною хвилини. Коли його запустили знов, серцевий м'яз виявився пошкодженим і вже не міг працювати як слід, тож у мене помістили пристрій, завдяки якому я ще не врізвав дуба. Ця фіговина називається «берлінським серцем», і в ньому буквально видно, як кров прокачується через трубки до двох круглих штушенцій, а потім знову повертається в тіло. Виглядає трохи огидно, але все одно круто. Часом, коли мені не спиться, я уявляю себе Залізною Людиною з «берлінським серцем» замість дугового реактора в трудах. Звучить капець як

трагічно, ге? Мені п'ятнадцять, і я найстарший пацієнт у лікарні — усі решта тут геть дітвора, є навіть немовлята.

Коли в мене хороший настрій, я, бува, малюю їх брутальними персонажами з «Людей Ікс». А коли мені паскудно, ця малечча просто нагадує, що я вмираю.

Жити зі смертним вироком — повне лайно, скажу я вам. Якийсь розумака може тут вставити недолугу ремарочку, що, мовляв, усі ми рано чи пізно підемо на корм хробакам, однак, повірте мені на слово, я один із перших у списку. Більшу частину свого життя я провалювся у лікарнях, і кожен день наближає мене до рандеву з кістлявою каргою в чорному балахоні і косою в руках.

Урятувати мене може тільки нове серце, але тут не все так просто: серця на вулиці не валяються і в інтернет-магазинах їх не купиш. Треба лише дочекатися, доки помре хтось, чий «моторчик» тобі підходить, а тоді молитися всім богам, щоб ця людина була в реєстрі донорів. Якщо ж вона туди не внесена, то вже її рідня буде вирішувати, віддавати робочі органи бідолахи чи ні. На таке погоджуються не всі, тому черга на донорські органи просто величезна. От саме через це я думаю, що скоро таки помру, хоча близьким нічого не кажу. Глибоко в душі ми всі сприймаємо це як доконаний факт — на додачу до

всього в мене ще й рідкісна група крові, котра ще більше ускладнює пошук донора. Але ми вдаємо, що це не так.

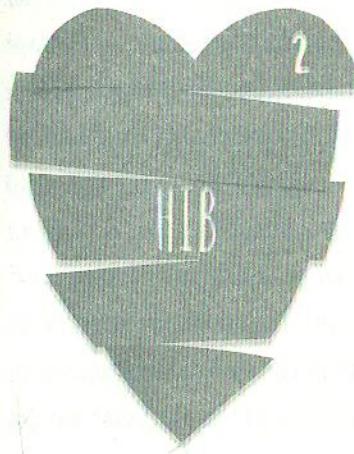
Мою найкращу подружку в лікарні звуть Емілі — власне, вона останнім часом єдина моя подружка, бо не надто багато здорових друзів можуть цілими днями тути з хворим. З часом про тебе забувають. У Ем гостра міелоїдна лейкемія, і, здається, вона теж довго не протягне. Наші лікарняні психологи, до яких треба ходити щотижня, порадили скласти список того, що нам хотілося б зробити після одужання. Це своєрідна противага передсмертному списку бажань, тут вважають, що це допоможе залишатися на позитиві.

Ми з Ем складали цей список разом. Там, звичайно, купа всілякої фігні, наприклад, пункт «Зустрітися з актором Семом Клафліном» (це Ем хоче, а не я — у неї всі стіни плакатами з цим чуваком завішані), або «Зустрітися з легендою коміксів Крісом Клермонтом на лондонському СуперКоміКоні». Ну а що, якщо вже мріяти, то на всю котушку. Але є в тому списку і менш фантастичні речі, які більшість підлітків сприйняли б як щось банальне і само собою зрозуміле, наприклад, «Сходити в кіно» або «Потусити на концерті». Я б хотів пройти з Ем увесь кіношний ритуал — затаритися смаколиками, біситися через глядачів, що

базікають у залі, захоплено залипали на великий екран. Але це, звичайно, не було б побачення; я ніколи й не думав підкотити до Ем. З нею я просто можу потріщати, коли мені кепсько. Вона шарить, як це — жити зі смертним вироком. Ніхто цього не розуміє так, як хвора дитина в лікарні. От я і подумав, що було б непогано розділити з Ем ще якісь приємні моменти.

Отак я й живу — вбиваю час і чекаю, коли підходяща людина помре підходящим способом. Іноді мені хочеться, щоб хірурги вийняли мое серце і остаточно замінили його на штучне, бо так хоч не дозведеться чекати, поки з якимось незнайомцем трапиться біда. Я тоді став би в буквальному сенсі безсердечним, а не просто почувався б таким.

Чесно кажучи, я зовсім не Залізна Людина. Я просто хлопак без майбутнього.

— Гайда наввипередки до скель!

Лео стойть напоготові. Під ногами в нього шурхотить галька, тулуб подано в напрямку вапнякових стрімчаків, що видніються на іншому краю пляжу. Лео хоче позмагатися зі мною, а я суплюся і вирішу його ігнорувати. Він міг би бути моїм близнюком, але ми кардинально різні, всередині і зовні. Лео — життєрадісний баламут, чимось схожий на щеня лабрадора своїми великими карими очима, світлим волоссям і невгласним ентузіазмом. Поводиться так, наче йому не п'ятнадцять, а п'ять, тиху... Він у нас суперзірка, його люблять усі, особливо тупенькі дівчата зі школи. Коли

люди дізнавалися, що ми двійнята, вони спочатку не вірили, наче в голові ніяк не вкладалося, що ми взагалі рідня. У мене буває відчуття, ніби Лео забрав усе хороше, поки ми були в утробі матері, а мені дісталась якісь перебірки.

Брат кидає на мене глупливий погляд:

— Ну що, сеструнько? Боїшся, що я знову виграю?

Сеструнька. Лео часто мене так називає, бо, бачте, народився на три хвилини раніше — можна подумати, він від того став мудрим старцем типу Гендальфа з «Володаря перснів». Аж ось мама піdnімає на лоба окуляри, відкинувши з обличчя пасмо каштанового волосся, і дивиться на нас, переводячи погляд то на брата, то на мене. Вона усміхається, але в її очах я бачу тривогу — мама ніби відчуває, як у мене від гніву закипає кров у жилах. Цікаво, чи вона може читати мої думки. Їй же краще, якби не могла, бо останнім часом вони в мене темні, як ніч.

Мама хмурить чоло, і мені стає не по собі. Вона влаштувала цей відпочинок, щоб спробувати налагодити між нами стосунки: нагадати про залитий сонцем пляж, де ми, малі, гасали цілими днями, граючи в піратів і бабляючись у калюжках, що залишилися після припливу. Награвшись донесхочу, вночі ми тулилися одне до одного на вузеньких ліжках нашого фургона — ну прямо нерозлучна парочка. Але

ми старшали і потроху віддалялися... Лео став «золотим хлопчиком» нашої сім'ї — талановитий футbolіст, відмінник та найкращий друг для всіх і кожного. Як би я не старалася, а зрівнятися з ним не могла. Одного разу втрапивши в його тінь, я з неї так і не вибралася і згодом перестала навіть пробувати.

Я стою і дивлюсь на море, що виблискує у спекотній післяобідній імлі, на чоловіка з пском, які йдуть уздовж краю води, а вона знай вихоплюється на берег бурунцями. Докладаю неабияких зусиль, вдаючи, ніби я не суцільний киплячий згусток образій роздратування.

Поки я обдумувала варіанти, у мене аж у животі забурчало. Грати чесно чи схитрувати? Мама вже за переживала, і тепер я фігово почуваюсь — так, мовби щастя всіх довкола залежить тільки від того, що я зараз зроблю. «Бий або біжи» — так науковці називають цей тип реакції організму на стрес, а Лео зараз саме довів мене до стресу. Не те щоб я його ненавиділа, просто в нас «усе складно», якщо висловлюватися термінами популярної соцмережі. Хоча й скажати, що я прихильно до нього ставлюся, я теж не можу.

— Лео, ти завжди будеш так вимахуватися? — пишаю я, повертаючись до нього спиною.

— Нів!

Мама вигукує мое ім'я, реагуючи на грубощі, і по голосу я чую, що вона розчарована. Краєм ока помічаю, як з братових губ зникає усмішка. Саме в цю частку секунди, коли його плечі переможено опускаються, я різко стартую і з-під ніг навсібіч порскає галька. Коли я пробігаю повз, Лео здивовано скрикує, і я чую, що він погнався за мною.

Ось він уже близько, важко дихає в спину і заледве не зривається на сміх. Хоч би як він випендрювався, ми були майже рівня: він — здоровань, а я — прудка, тому тієї дорогоцінної пари секунд фори мені вистачить, щоб лишити Лео позаду. Бриз відкидає волосся і лоскоче обличчя, м'язи витягуються і аж співають. А взагалі я спортом не займаюсь. Я, власне, нічим не займаюсь, тому сама дивуюся, звідки мое тіло знає, як реагувати. Набравши у груди повітря і подавшись уперед, я змушу ноги рухатися швидше й концентруюся на своїй меті. Я повинна прибігти першою. Повинна.

Склі вже близько, вони мокрі й наполовину зарослі водоростями. Аж ось я відчуваю, як пальці Лео ковзнули по спині, по вицвілій футболці з гуртом The Smiths. Ну а що, братик у нас хоч і «Містер Ідеал», але теж не проти трохи змухлювати, щоб отримати бажане. Але цього разу нічого не вийде. Чергова хвиля рішучості дає мені сили на останній ривок,

і, надсадно видихнувши від напруження, я витягую руку й ляскаю долонею по каменюці, що дістає мені до пупа.

— Я перша!

Ззаду налітає Лео, і я розпластуюся на брилі — у легенях і так повітря майже не лишилося, а тут ще й дух забило. Солона вода заливається в кеди, а гострі краї каменя впиваються під ребра так, що я охкаю від болю.

Брат піднімає з мене свою тушку і дає мені підвєстись. Звівшись на рівні, я сердито зиркаю на нього.

— Сорян, — видихає він, відходячи крок назад з усмішечкою, у якій не видно й тіні розкаяння. — Я просто не міг зупинитись.

— Та все ти міг, — я виливаю воду зі своїх «конверсів». — Лузер.

Лео злегка киває головою, визнаючи поразку.

— Добре, ти перемогла. Але б'юсь об заклад, що я перший вилізу нагору!

Боже, ну йому реально наче п'ять років. Він хоче дертися на стрімчаки, які біля підніжжя здаються вищими, ніж з іншого краю пляжу, здіймаючись у височину як справжні невеликі гори. Ці вапнякові громадини позросталися між собою, і їхні краї, гострі як бритва, поросли слизькими водоростями. Я вагаюсь.

— Ну, якщо ти не боїшся, звичайно ж...